

מאקאמה לזכרו של חיים חפר (1925-2012)

מאת: רוני גרוס

כתבת שירים על מלחמה ועל גבורה
ושירים על חברות ועל הפג'אן סביב למדורה,
אנחנו יודעים היטב שכבר אינם
ואם "הצנחנים בוכים" אז גם לנו מתר עליך לבכות בכל הפוחות.
כי מי עקשו אותנו ועודד ויעמד בפרץ

קשאתה
אוי חיים, חיים, ככה לא עושים
אחרי כל השירים וכל המעשים
אתה יודע שככה את הספינה לא נוטשים,
אנחנו בחסרונוך כבר מרגישים,
זוכרים אותך ואת שיריך ומתרגשים,
חשים בלעדיך כמו מתאגרף על הקרשים.

אתה, הנער שעלה מפולג'יה בשנות השלושים
היית הצבר האולטימטיבי שאותנו כה הרשים,
הסיר הפלמ"חניק שחרז חרוזים מרגשים
על הקרבות ועל השלום, והכי הרבה על אהבה ועל נשים.
על שושנה ובת-שבע, על ציפי ורוזה ורחל
(נכון, לא כלן בנות חיה, אבל מי בציציות מסתכל).

כן חיים, השאת לנו אף שירים לפחות
לפני שהלכת ועזבת אותנו לאנחות,
ובדאי נשארו באמתחתך מקאמות ושירים רבים לא פחות,, כהגדרתך: "הלכת בדרך כל הארץ"?

עקשו, אחרי שלא נצחת "בקרב האחרון",
אנחנו נצבים דוממים מול הארון
ואנחנו יודעים שמעקשו כל השירים יראו אחרת
אפלו אם לשיטתך "ההיסטוריה חוזרת".
כן, השירים לא יהיו כבר אותו הדבר
אפלו אם הכל יתכן והכל בגדר "הן אפשר".

אנחנו זוכרים את כל שיריך כלם,
מ"בין גבולות" הראשון, דרך שירי הפלמ"ח והפלי"ם,
על הספינות שבאו באישון הלילה להוריד מעפילים בחוף הים
או גרשו אל האי השכן והנכלם,
ומבקשים בשבילך: "אלוהים אל תהרס את העולם".

אין לך דרך חזרה
לא התבישת גם "זיכרונות ילדות" להביא,
כתבת ל"ילדות קשה" וכתבת את "בית אבי",
ולא שכחת "חלוץ נחמד ולבבי
שלעולם אותי הביא".
תחת האש של "הקרב האחרון"
קבצת סביבך את כל אנשי התאטרון
להסתובב עם ובין הלוחמים ולשאת קולכם ברון,
מניחי היסוד ללהקות הצבאיות, אנשי הצ'יזבטרון.

עקשו חיים, החלטת שהגיע הזמן לנוח ולעבר לצד האחר.
שירת חייך נפסקה, ורק בראשנו לעד תזכר,
ואנחנו שולחים אליך מלמטה בקשה: "חיים בחיאת,
שלח לנו מלמעלה לפחות עוד שורה קטנה אחת!".